

Pamětník Jaroslav Veselý se narodil 29.1. 1944 na Novém Městě v Jičíně. V této čtvrti se tehdy nacházely malé bizarní domečky. Nové Město vypadalo úplně jinak než dnes.

“Své dětství jsem prožil na Novém Městě a jsem docela rád. Rád mluvím o tom, že něco na způsob Karla Poláčka Bylo nás pět jsme žili ve zvláštním společenství tady Novoměšťáků. Byli jsme ohrazeni Cidlinou proti Staroměšťákům a to Nové Město byla zvláštní enkláva. Trochu jiná než Staré město.”

Probíhaly bitvy mezi Novoměšťáky a Staroměšťáky. Nové Město byla trochu vyloučená komunita. Pan Veselý to ilustruje tím, že když šla jeho matka poprvé do gymnázia, tak teprve tehdy přešla poprvé Cidlinu. Nové Město žilo venkovským způsobem života. Čas rychle ubíhal a přišel rok 1989 - období sametové revoluce, které se vepsalo do našich dějin.

“My jsme vstávali asi v půl čtvrté ráno, pamatuju si přesně, že napadl sníh a já jsem si připravil barvu předtím a smetáčky a lopatku, dcera už byla devatenáctiletá, syn byl čtrnáctiletý a vydali jsme se po Jičíně psát nápisy. Šli jsme směrem do lipové aleje a tam nejdál jsme psali, tam byla taková budka tabáku, pak jsem psal nápis na okresním úřadě - Končit Miloši. Vždycky jsme jeden šel první v prostřed šel druhý s kbelíčkem a třetí zametal stopy ve sněhu a co bylo kuriózní na vodárenské věži u rybníka moje sestra v roce šedesát osm napsala nápis Dubček a moje dcera o tolik let později ten nápis obnovila.”

Pan Veselý na tuto událost a na uvolnění atmosféry kolem moc rád vzpomíná, především kvůli jeho dětem, kterým tak dal najevo jeho postoj. V té době se konala stávka na náměstí a Pan Veselý byl velmi dojat tím, že se jeho rodiče dožili revoluce a celkové změny ve společnosti.

Nakonec našeho setkání nám Pan Veselý řekl jednu vtipnou historku o pionýru. V období před Sametovou revolucí byla čest, že někoho přijali do pionýra, ale Pan Veselý věděl, že to žádná čest není a do pionýra nechtěl.

“Musel jsem nastoupit v bílé košili do řady v tělocvičně a říkal jsem paní učitelko já tam nechci, protože jsem věděl, že šátek nedostanu a ona mně řekla - Veselý ty tam půjdeš!! To znamená že všichni budou vidět, jaký jsi

vyvrhel, zástupný problém byl, že jsem zlobil, já jsem opravdu zlobil, všichni jsme zlobili na Novém Městě, ale tady muselo být dáno najevo, že já si nezasloužím ten šátek, a když jsem vzpomenu na svou sestru a ona potom dostala poprvé napoprvé ten pionýrský šátek a já přiznávám, že jsem se do něj vysmrkal před ní a ona strašlivě brečela, protože tenkrát ještě všemu věřila.”

Vypracovali žáci 1. ZŠ 17. listopadu Veronika Hanyšová, Barbora Chalupníková, Klára Vltavská, František Hörst, Jiří Kovář